

denne er udfreven netop det Antal Mandstab, som Krigsministeren har forlangt, og dette Antal er i Dereensstemmelse med Armeeplassen, og jeg troede derfor, at det vilde være det Rigtige at holde sig dertil. Der er ogsaa en Regel i Bærnepligtsloven, som siger, at Alle, som udskrives, ogsaa skulle indkaldes, for at vaabenøves, og i denne Regel skeer en Forandring, naar man antager enten det subsidiaire Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, eller man antager det Forslag, som sidst er vedtaget, og som var stillet af Udvalget. Hovedgrunden, hvorfor Udvalget fremdeles holder paa sit Forslag, er den, at man skulde søge at faae det tilstrækkelige Mandstab til at afløse det, som er indkaldt i de foregaaende Aar. Jeg indrommer, at dette Niemeed fuldstændigere kan opnaaes baade ved Udvalgets Forslag og ved mit subsidiaire end ved mit principale Forslag, men jeg maa dog i saa Henseende bemærke, at det dog er uvisst, om det opnaaes; thi dette kan kun skeer, naar det bliver Krigsministeren muligt at kunne indkalde, ikke alene de 3011 Mand, som det var paataent at indkalde, tilligemed de overcomplete, men ogsaa flere, og det vil kun kunne blive ham muligt derved, at der bevilges ham igjennem Finantsloven de tilstrækkelige Midler dertil, og dernæst er det ogsaa uvisst, om der vil behøves flere end det angivne Antal for at afløse; thi Afløsningen kan først skeer, naar Mandstabet er blevet vaabenøvet, som efter de almindelige Regler først kan finde Sted langt inde i næste Aar, og om der til den Tid behøves flere til Afløsning end efter Plassen, er uvisst; thi man kender ikke Stillingen til den Tid. Endelig skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at den Stilling, hvori de Bærnepligtige komme, der have truffet de høiere Nummere, bliver langt misligere, end naar man følger den foreløbige Lov; thi efter denne saa veed man, at der bliver saa og saa mange udfrevne, og de maae vente at blive indkaldte til Tjeneste; derimod, naar Alle udskrives, saa kommer denne langt større Masse i den usikre Stilling, ikke at kunne vide, om de blive

indkaldte eller ikke, hvilket ikke kan andet end ansees lidet ønskeligt. Troer man, at det Niemeed, at være sikker paa at kunne afløse dem, som nu ligge til Tjeneste, og som ellers vilde komme til at ligge længere inde end den sædvanlige Tid, er saa vigtigt, at man vil give Krigsministeren Myndighed til at udskrive, naar det behøves, alt Mandstabet, saa vil dette opnaaes fuldstændigt ligesaa vel ved mit subsidiaire Endringsforslag, som ved Udvalgets. Naar der, saafremt mit principale Forslag skulde forkastes, dernæst er Spørgsmaal om, hvorvidt enten mit subsidiaire Forslag eller Udvalgets Forslag skal antages, saa behøver Afgjørelsen heraf derpaa, om man erkender Rigtigheden af den Sætning, som af Udvalget er tilføjet den forrige § 5 eller den nuværende § 3 om, at disse Frivillige ogsaa skulde fritages for at møde i Rekruttskolen og til Garnisonstjeneste. Jeg mener, at dette Tillæg ikke bør antages, fordi man ved samme kuldaster det Princip, som indeholdes i den foregaaende Deel af Paragraphen, og som er bleven anerkjendt i de foregaaende Aars Udskrivningslove. Principet er nemlig dette, at de Frivillige skulle have 1 Aars Godtgjørelse, men efter Tillæget ville de faae en langt større Godtgjørelse. Hvad enten de ere vaabenøvede eller ikke, ville de derefter aldeles fritages for Garnisonstjeneste og for Rekruttskolen; og de ville kunne blive frie for al fremtidig Krigstjeneste, forsaavidt der ikke maatte komme Krig, og der da maatte findes Anledning til at indkalde dem. Naar de ikke ere vaabenøvede, saa kan man, efterat Garnisonstjenesten var forbi, heller ikke indkalde dem til de aarlige Vaabenøvelser, og de ville altsaa det ene Aar efter det andet alene komme til at staae i Rullerne, men kunne ikke benyttes, og det vil gaae saaledes det 2de, det 3die, det 4de Aar og saa fremdeles, indtil de gaae over i Krigsreserven. Jeg mener saaledes at have godtgjort, at det strider imod det Princip, som tidligere er blevet anerkjendt, og som er udtalt af Thinget.